

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/15/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414205781
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6414205781.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a sudcov JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla v právnej veci navrhovateľky E.. S. G., nar. XX.X.XXXX, bytom W. XX, zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, IČO: 47234466, konajúca prostredníctvom advokáta konateľa JUDr. Petra Rybára, proti odporcovi POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, o návrhu na zaplatenie sumy 1.216 € s prísl., na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom č. k. 5C/82/2014 - 46 zo dňa 17. 09. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania vo výške 69,80 eur ako trovy právneho zastupovania na účet jej právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, č. ú.: XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil povinnosť odporcovi zaplatiť navrhovateľke sumu 1 216,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne od 07. 05. 2014 do zaplatenia, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Druhým výrokom rozhodol o trovách konania, ktoré je odporca povinný nahradiť navrhovateľke vo výške 584,27 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, do rúk právneho zástupcu navrhovateľky JUDr. Petra Rybára.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že účastníci konania uzatvorili Zmluvu o úvere dňa 09. 11. 2010 č. 609600179. Veriteľom bola POHOTOVOSTĚ, s. r. o., dlžníkom navrhovateľka. Z prehľadu splátok a pokút súd zistil, že navrhovateľka zaplatila odporcovi dňa 10. 12. 2010, 10. 01. 2011, 10. 02. 2011, 09. 03. 2011, 12. 04. 2011 a 10. 05. 2011 vždy po 218,- eur. Dňa 12. 05. 2011 zaplatila navrhovateľka odporcovi splátku vo výške 440,- eur a dňa 18. 05. 2011 splátku vo výške 868,- eur. Uzavrel, že zmluva, ktorá bola uzavretá medzi účastníkmi konania je zmluvou spotrebiteľskou, kde ako dodávateľ vystupoval odporca a navrhovateľka ako spotrebiteľka. Navrhovateľke bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Aj keď v zmluve, ktorú uzavreli účastníci konania je uvádzané, že navrhovateľka prehlásila, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania, súd z výpovede navrhovateľky zistil, že obchodná zástupkyňa, ktorá uzatvárala s ňou za odporcu predmetnú zmluvu, vypisovala všetky údaje v zmluve. Navrhovateľka zmluvu len podpisovala. Navrhovateľky sa obchodná zástupkyňa nedotazovala na aký účel finančné prostriedky potrebuje, sama obchodná zástupkyňa začiarila kolónku zamestnania, pričom z výpovede navrhovateľky vyplynulo, že finančné prostriedky na zamestnanie nepotrebovala, pretože pracovala a aj v súčasnej dobe pracuje v Špeciálnom odbornom učilišti v X T. a k zamestnaniu žiadne takéto

finančné prostriedky navyše potrebné nie sú. Úver si brala, pretože ho potrebovala pre domácnosť. Odporca v konaní opak nepreukázal. Uvedená zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o úvere, pričom neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a neobsahuje ani ročnú percentuálnu mieru nákladov (§ 9 ods. 2 písm. f/ a j/ zák. č. 129/2010 Z. z., účinného v čase uzavretia zmluvy). Vzhľadom na to, sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Navrhovateľke bol poskytnutý úver vo výške 1 400,- eur, odporcovi zaplatila spolu 2 616,- eur, čiže zaplatila navyše sumu 1 216,- eur. Keďže sa jednalo o plnenie bez právneho dôvodu, súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke sumu 1 216,- eur. Súd sa ďalej zaoberal aj vznesenou námietkou premičania. Poslednú splátku odporkyňa zaplatila dňa 18. 05. 2011 vo výške 868,- eur a predposlednú splátku dňa 12. 05. 2011 vo výške 440,- eur. Uvedenými dvomi splátkami spolu navrhovateľka zaplatila 1 308,- eur. Zo strany navrhovateľky, ale hlavne zo strany odporcu neboli súdu predložené Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, preto súd vychádzal len zo zmluvy o úvere, ktorá bola súdu predložená. Navrhovateľka podala na súd návrh dňa 12. 05. 2014. Pokiaľ sa týka subjektívnej dvojročnej premičacej lehoty, tak z vykonaného dokazovania súd zistil, že subjektívna premičacia lehota začala plynúť najskôr v mesiaci január 2014, kedy sa navrhovateľka reálne dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia. Subjektívna lehota do podania návrhu navrhovateľke neuplynula. Súd konštatuje, že navrhovateľke neuplynula ani trojročná premičacia objektívna lehota s poukazom na to, že posledné dve splátky boli zaplatené 12. 05. 2011 a 18. 05. 2011, čiže návrh navrhovateľka podala na súd včas (dňa 12. 05. 2014). Prvostupňový súd mal za to, že návrh navrhovateľky premičaný nie je. Zároveň navrhovateľke priznal aj úrok z omeškania s poukazom na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného do 31. 01. 2013. Navrhovateľke priznal úrok z omeškania odo dňa 07. 05. 2014, čiže dňom nasledujúcim po lehote na plnenie uvedenej vo výzve, ktorú navrhovateľka adresovala odporcovi. Rozhodnutie oprel o ust. § 52, § 54, § 451 ods. 1, 2, § 454, § 100 ods. 1, 2, § 103, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia paragrafov zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. O trovách konania okresný súd rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie odporca. Namietal, že odôvodnenie predmetného rozhodnutia nespĺňa zákonom stanovené podmienky s poukazom na ust. § 157 ods. 2 a ust. § 167 ods. 2 O. s. p. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia bráni účastníkovi účinne sa brániť a je možné ho považovať za odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. Odporca právny status navrhovateľky, ako spotrebiteľky razantne popiera. Navrhovateľkou predložená zmluva nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ani spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko navrhovateľka vstúpila do právneho vzťahu s odporcom na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon zamestnania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Zdôraznil, že navrhovateľka z vlastnej vôle vstúpila do zmluvného vzťahu za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon zamestnania. Navrhovateľka s odporcom uzatvorila niekoľko zmlúv o úvere. V tej ktorej zmluve deklaruje navrhovateľka iný účel použitia finančných prostriedkov. Dôležité je, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel dlžník poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti použil. Odporca v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásenia navrhovateľky, že ide o úver poskytnutý na výkon zamestnania. Odporca toto vyhlásenie akceptoval. Táto skutočnosť je jasne preukázaná zmluvou o úvere. V prípade postavenia odporcu treba akcentovať aj jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s navrhovateľkou vstupoval. Z uvedeného vyplýva, že nakoľko nešlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nie je možné hovoriť o akejkoľvek absencii náležitostí vyžadovaných v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluvný vzťah medzi navrhovateľkou a odporcom sa spravoval podľa Obchodného zákonníka, nakoľko táto má charakter nepomenovanej zmluvy podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Predmetná dohoda je súčasťou Všeobecných obchodných podmienok, s obsahom ktorých navrhovateľka súhlasila. Predmetný úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Navrhovateľka v konaní nijakým spôsobom nepreukázala, že sa dozvedela o tom, že sa odporca na jej úkor bezdôvodne obohatil najskôr v mesiaci január 2014. Navrhovateľka nijakým spôsobom nepreukázala subjektívny moment, od ktorého sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela. Odporca poukázal na fakt, že už od roku 2009 je v masovo komunikačných prostriedkoch často diskutovaná téma spotrebiteľských úverov, a teda navrhovateľke tvrdené skutočnosti museli byť známe minimálne od roku 2009. Žiadal, aby súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

K odvolaniu odporcu sa vyjadrila navrhovateľka. Rozsudok okresného súdu žiadala potvrdiť a uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania. Tvrdenie odporcu o tom, že navrhovateľke boli poskytnuté finančné

prostriedky na účel výkonu zamestnania, je zavádzajúce a účelové. Poukázala na to, že je bežnou praxou odporcu pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv snaha označiť povinného ako podnikateľský subjekt, a ak to nie je možné (v prípade, ak povinný nemá žiadne podnikateľské oprávnenie) účelovo zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania, resp. povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Odporca len stroho konštatoval uplynutie premlčacej doby (dvoch rokov) pričom vôbec nedôvodil, prečo má za to, že nárok navrhovateľky sa stal premlčaným v subjektívnej premlčacej dobe dňa 18. 05. 2011. Tvrdenia odporcu, že navrhovateľka sa dozvedela o bezdôvodnom obohatení už v roku 2009, považuje navrhovateľka za účelové, neodôvodnené a nepreukázané. Upozornil na skutočnosť, že spotrebiteľ nemá právne vzdelanie, a teda ani reálnu šancu posúdiť zmluvný vzťah v súvislosti s jednotlivými zákonnými ustanoveniami na jeho ochranu, na základe toho, čo sa dopočuje z masovo-komunikačných prostriedkoch, resp. či často krát ani len nie je vedomí tej skutočnosti, že informácie, ktoré zanikajú v množstve iných udalostí a poznatkov, sa môžu dotýkať priamo aj jeho zmluvného vzťahu. Navrhovateľka prehlásila kedy sa dozvedela o tom, že sa na jej úkor bezdôvodne obohatil odporca. Stalo sa tak po tom, čo predložila predmetnú zmluvu o úvere svojmu právnenému zástupcovi. Pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná preukázaná, a nielen predpokladaná (hypotetická) vedomosť. Až po právnej analýze zmluvy, právny zástupca informoval navrhovateľku o jej nároku voči odporcovi, následne navrhovateľka udelila právnenému zástupcovi plnú moc na právne zastupovanie v predmetnom konaní. Súd sa obšírne vyjadril k odporcom vznesenej námietke premlčania a taktiež k tomu, prečo podľa názoru súdu nedošlo v tomto prípade k premlčaniu nároku navrhovateľky v subjektívnej dobe. Takýto záver súdu má zároveň oporu v rozhodnutiach súdov SR.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (ods. 1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (ods. 2).

Ani s ohľadom na námietky vznesené odporcom v odvolacom konaní nemožno dospieť k inému záveru, než k akému dospel prvostupňový súd. V odvolacom konaní odporca neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by boli významné a odôvodňovali iné, resp. také rozhodnutie, akého sa domáhal odporca.

Okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Z odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, aj náležite vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je súd koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o priznaní nároku navrhovateľke.

Okresný súd správne posúdil, že právny vzťah účastníkov založený na základe zmluvy o úvere č. 609600179, ktorá bola podpísaná účastníkmi dňa 09. 11. 2010 (a pripojená k návrhu na začatie konania) je potrebné posudzovať ako vzťah spotrebiteľský podľa § 52 a nasl. zák. č. 40/1964 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy.

Pokiaľ odvolateľ v odvolaní výslovne popiera právny status navrhovateľky, ako spotrebiteľa, bližšie, resp. žiadne skutočnosti k tomu neuviedol. Možno k tomu dodať, že dlžník (v tomto konaní navrhovateľka) je v zmluve označená menom a priezviskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu, čo ju jednoznačne identifikuje ako občana (fyzickú osobu), ktorá pri podpise zmluvy nekonala ako subjekt, konajúci v rámci podnikateľskej, či inej zárobkovej činnosti a z dokazovania vyplynulo, že finančné prostriedky navrhovateľka na zamestnanie nepotrebovala, pretože v minulosti pracovala a aj v súčasnej dobe pracuje v Špeciálnom odbornom učilišti v Z.X.), a k zamestnaniu žiadne takéto finančné prostriedky navyiac potrebné nie sú.

Správny je aj záver okresného súdu spočívajú v tom, že úver v tomto prípade bol bezúročný a bez poplatkov z dôvodov, ktoré okresný súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia a zmluva o úvere je absolútne neplatná v tejto časti.

Potom návrh navrhovateľky na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 Občianskeho zákonníka vychádza zo správne a náležite súdom zisteného skutkového stavu.

Správne sú aj závery okresného súdu pokiaľ ide o posúdenie otázky premlčania a plynutia premlčacej doby uplatneného nároku (§ 107 Občianskeho zákonníka)

Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia Občiansky zákonník stanovuje kombinovanú premlčaciu dobu - subjektívnu (§ 107 ods. 1) a objektívnu (§ 107 ods. 2). Tieto premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a objektívna premlčacia doba je trojročná alebo desaťročná. Pokiaľ márne uplynula aspoň jedna z týchto premlčacích dôb a je vznesená námietka premlčania, nemožno právo na vydanie bezdôvodného obohatenia priznať. Ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie ešte druhá premlčacia doba.

Návrh navrhovateľky na súd bol podaný dňa 12. 05. 2014.

Správne prvostupňový súd vyhodnotil aj plynutie subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty, keď z vykonaného dokazovania zistil, že táto začala plynúť najskôr v mesiaci január 2014, kedy sa navrhovateľka reálne dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia. Uvedená subjektívna lehota do podania návrhu navrhovateľke neuplynula. Správne súd konštatoval, že navrhovateľke neuplynula ani trojročná objektívna lehota s poukazom na to, že posledné dve splátky boli zaplatené 12. 05. 2011 a 18. 05. 2011, čiže návrh navrhovateľka podala na súd včas, keď ho podala dňa 12. 05. 2014. Z hľadiska začiatku plynutia premlčacej doby v danom (konkrétnom) prípade, nemožno považovať všeobecnú okolnosť tvrdenú odporcom, že „nakoľko už od roku 2009 sa v masovo-komunikačných prostriedkoch často diskutuje téma spotrebiteľských úverov, že z tohto dôvodu navrhovateľke museli byť známe skutočnosti ohľadom jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia minimálne od roku 2009“, za dôvodnú.

Pravdivosť údajov o poskytnutí úveru navrhovateľke na výkon zamestnania preukazovaný odporcom iba označením predtlačenej políčka vo formulárovej zmluve nebol v konaní preukázaný, navrhovateľka pred súdom vypovedala, že predtlačenej formulár vypisovala obchodná zástupkyňa odporcu a nevie, z akého dôvodu bola zmluva vyhotovená spôsobom, ako to vyplýva z predtlačenej zmluvy a poprela, že by úver použila na iný účel, ako na bežnú potrebu. Vznikla tu teda pochybnosť o účele poskytnutia úveru.

Rozhodnutie okresného súdu je v súlade so zákonnou úpravou v časti istiny, úrokov z omeškania, aj trov konania, s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje. Na základe týchto zistení odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo navrhovateľke právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 69,80 eur vypočítané ako trovy právneho zastúpenia podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Právny zástupca navrhovateľky uskutočnil v odvolacom konaní jeden úkon právnej služby, podal vyjadrenie k odvolaniu odporcu vo veci samej, za čo mu z hodnoty sporu 1 216,- eur patrí odmena vo výške 61,41 eur a paušálna náhrada nákladov 8,39 eur. Podľa § 149 ods. 1 O. s. p. je odporca povinný zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania na účet právneho zástupcu navrhovateľky.

Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.